

αστραπή

αστραπή, η, ουσ. [<αρχ. ἀστραπή], η αστραπή·

- *έγινε αστραπή*, βλ. συνηθέστ. *έφυγε αστραπή*·

- *έπαθα αστραπή*, (στη νεοαργκό) μένω εμβρόντητος, κατάπληκτος: «ήταν τόσο όμορφη που μόλις την είδα έπαθα αστραπή»·

- *έφυγε αστραπή*, έφυγε πολύ γρήγορα, αστραπιαία: «μόλις έμαθε πως χτύπησε ο αδερφός του, έφυγε αστραπή». (Λαϊκό τραγούδι: *στράτα τη στράτα σου το 'χω πει, **φεύγουν τα νιάτα σαν αστραπή***)·

- *καθαρός ουρανός αστραπές δε φοβάται*, βλ. λ. ουρανός·

- *με ταχύτητα αστραπής*, βλ. φρ. *σαν αστραπή*·

- *σαν αστραπή*, λέγεται για ό,τι κινείται ή γίνεται πάρα πολύ γρήγορα: «το μαχητικό αεροπλάνο διέσχισε σαν αστραπή τον ουρανό || ξαφνικά, πέρασε σαν αστραπή η ιδέα απ' το μυαλό μου πως ο ένοχος ίσως να ήταν ο τάδε». (Τραγούδι: *στη νύχτα βγαίνει **σαν αστραπή** και με τα νύχια σκάβει για να με βρει*)·

- *τα μάτια του βγάζουν αστραπές ή τα μάτια του πετούν αστραπές*, βλ. λ. μάτι·

- *ταξίδι αστραπή*, βλ. λ. [ταξίδι](#)·